

Na houpačce
středního věku

Veronika Málková

Veronika Málková je také žena středních let, která nedávno oslavila své čtyřicáté narozeniny. Žije v klidné vesničce ve Východních Čechách s manželem a dvěma syny. Vystudovala Vysokou školu zemědělskou v Praze, která má ke studiu na literární akademii nebo jiné škole pro budoucí spisovatele obzvlášť daleko. Psáním, ať už poezie nebo povídek, se zabývá od útlého dětského věku. Vždy psala jen do „šuplíku“ sama sobě a svému nejbližšímu okolí pro radost. Ke svým čtyřicátým narozeninám se však rozhodla svůj poslední příběh „Na houpačce středního věku“ zveřejnit a nadělit ho nejen sobě a blíž kému okolí, ale umožnit i ženám z široké veřejnosti si jej přečíst. Příběh není autorčinou autobiografií.

„Co je?“ drze jsem na něj štekla.

„Promiň, ale už bys neměla pít, myslel jsem...“ chtěl pokračovat Joshua, ale já ho nenechala domluvit.

„Cos myslel? Myslel sis, že už se nemůžu zamilovat a najít si jiného muže? Chci jít tancovat... s ním,“ ukázala jsem na Pavla, který vrávoral po parketu, neboť mu už taky pár promile v žilách kolovalo.

„Tak teda jdi a promiň, že mám o tebe strach,“ trucovitě mně dal volnost Joshua.

Zmobilizovala jsem svoje inteligenční mozkové závity a sedla si ke stolu vedle Joshuy. Pohled na vrávorajícího Pavla opravdu nebyl obrazem dokonalosti mého nového milence. Mluvila ze mě ješitnost a alkohol – ano, i ženy umí být ješitné.

„Jsem unavená, bylo toho na mě až dost. Odvezeš mě domů, prosím tě?“ smířlivým tónem jsem poprosila Joshuu.

„Pojď, rozloučíme se se svatebčany a pak hned zavolám taxíka,“ odpustil mně moje předchozí štekání Joshua.

Pochválili jsme Ivetě a Štefanovi jejich vzorně připravenou svatbu, ještě jednou jim popřáli do života jenom to dobré a rozloučili jsme se.

Joshua seděl na místě spolujezdce a mě uskladnil na zadním sedadle. Asi abych mu případně nepozvracela ten jeho dokonalý oblek, pomyslela jsem si v opilosti. Na zadní sedačce taxíku jsem si musela klimbnout. Nepamatuji si totiž, jak jsem se dostala z auta ven, nicméně jsem se najednou ocitla na Václaváku? Vidím dobře koně? Nebo mám halucinace? Vysočany tohle rozhodně nejsou!

„To ti teda pěkně děkuju. Proč jsi ho nechal odjet? Teď abych sháněla novýho...“ bručela jsem do tmy a rukou bezvládně mávala k právě odjíždějícímu taxíku.

ISBN 978-80-87590-95-9

9 788087 590959

Veronika Mášková

Na houpačce středního věku

© *Veronika Málková, 2015*
www.suplik.cz
ISBN PDF 978-80-7550-001-4

„Za dva měsíce nás čeká Brno,“ přerušila jsem Zdeňkovo tradiční televizní rozjímání u večerních zpráv na jedničce.

„Říkám ti to raději s předstihem, aby sis udělal volno.“

Zdeňk se neochotně natáhl přes konferenční stolek a přisunul si k ruce stolní kalendář.

„A kolikátého přesně?“

„Patnáctého.“

„To už bude zase půl roku pryč?“ otráveně procedil Zdeňk mezi zuby.

„Stojíš ještě vůbec o to, mít se mnou dítě?“ reagovala jsem dost podrážděně na jeho nejapnou poznámku.

„Neblázni, Viktorie, vždyť přece víš, že o to stojím stejně jako ty. Jsi zase podrážděná díky té šílené dávkce hormonů, co ti koluje v žilách,“ trochu rezignovaně odpověděl Zdeňk a dál přitom hltal v tuhle chvíli už sportovní noviny.

Zdeňk měl v mnohém pravdu. Byla jsem podrážděná, nadopovaná hormony a unavená z věčných neúspěchů a zklamání. O dítě se pokoušíme už šest let. Za ty roky se Brno stalo mým druhým domovem a milé zdravotní sestry z centra asistované reprodukce vnímám téměř jako sestry vlastní. Ve svých třiceti devíti letech mám neblahý pocit, že mně po těch všech neúspěšných pokusech o těhotenství ujíždí vlak rodičovství a mateřství. Nesešli jsme se se Zdeňkem zrovna ideálně – jemu byla diagnostikována astenozoospermie, což je nedostatečná pohyblivost těch mikroskopických hadíků ocásků, a já se zase peru s velmi nepravidelným cyklem, proto u mě dochází méně často k ovulaci. Absolvovali jsme všechna možná (myslím dle některých vyšetřovacích metod i dost nemožná) vyšetření, prošli si již osmi výkony IVF ve vyhlášeném centru asistované reprodukce při gynekologicko-porodnické klinice FN v Brně (myslím, že cena všech i tak neúspěšných výkonů se blíží ceně menšího domku na periferii Prahy), a stále NIC. Na našem soužití se Zdeňkem se tahle nepřipečená osuda taky neblaze podepsala – náš vztah někdy připomíná skomírající románec dvou starých unavených lidí, kteří ještě ze zbytku svých sil tajně doufají v nemožné, a přesto by si rádi i na sklonku života splnili svůj největší sen. Nicméně především MŮJ největší sen. Zdeňk už víceméně rezignoval a vypadá to, že se s danou situací

smířil víc, než je zdravo. Asi bych mu to neměla mít za zlé, neboť si ve svých dvaapadesáti letech zvykl na svůj životní standard, klid u televize, ryzí pravidelnost všech denních úkonů, a popravdě malé řvoucí miminko, které vnese do každé domácnosti chaos a zmatek, by mu nemuselo být úplně po vůli. Před šesti lety nahlížel na celou situaci jinak – byl plný elánu, plánů, nadšení a hlavně byl o šest let mladší. A v neposlední řadě si myslí, že máme všechno, tedy KROMĚ dítěte, ale to už teď trápí jenom mě. Třikrát ročně dovolená – v létě povětšinou u moře v Evropě, v zimě lyžování v Alpách a mezi lednem a březnem tři týdny až měsíc v exotických končinách.

„Co si stěžuješ, není právě tohle to, o čem jsme na veřejce všechny snily?“

„Jsi jediná, které se to splnilo,“ zlehčovala při odpolední kávě v baru „U kulaté báby“ moje trable Iveta, spolužačka a nejlepší kamarádka z vysoké.

„Dopadla bys snad radši jako já?“ ironicky se zašklebila.

„Tři děti, dva otcové, dvě pompézní svatby a skoro vzápětí dva nechutné rozvody, plat dvacet tisíc hrubýho, věčný boj o alimenty...“ horlivě se rozlítostnila Iveta.

Je pravda, že na škole bylo všechno jiné, měly jsme bláznivé touhy a snily jsme o své budoucnosti s nasazenými růžovými brýlemi. Vy-modelovaly jsme si úchvatného pozorného muže, se kterým se budeme mít jako v bavlnce, budeme opečovávané, naše děti budou ty nejšťastnější a nejzaopatřenější mrňata pod sluncem...

Konec pohádky, tedy pro Ivetu určitě. S prvním manželem otěhotněla v posledním ročníku na vysoké. Jirka byl „náhodný kolemjdoucí“, který se jedné sobotní noci přimotal do Music clubu Zlatý strom a ve značně podroušeném stavu strávil s mojí podobně vyhlížející kamarádkou noc. A na problém bylo zaděláno. To, že si Jirka Ivetu vzal, nebylo jeho ryzí povahou a touhou usadit se a plodit potomky. Největší zásluhu na sňatku s ním měl Ivetin dvoumetrový a sto čtyřicet kilogramů vážící otec s maďarskými kořeny a náturou. Jakmile se dozvěděl, že jeho jediná dcera byla přivedena tímhle „mrňavým chlívkem“ (tak z počátku Jirku častoval) do požehnaného stavu a ještě k tomu půl roku před koncem studia na vysoké, udělal nemožné

a vlastně dodnes nikdo neví, jakým způsobem donutil Jirku si Ivetu vzít. Malý Daník se sice narodil do úplné rodiny, ale její celistvost nemohl udržet ani zázrakem. Iveta a Jirka byli naprosto odlišní lidé – ona vzdělaná, sečtělá se zájmem o kulturu a cestování, on o tři roky mladší instalatér se zájmem o zábavu, pivo a ženský. Rozvedli se ani ne po roce. Ivetin otec si s pláčem sypal popel na hlavu, co že to své jediné dceruše způsobil a proč ji nutil do vztahu s takovým „mrňavým chlívákem“. Po půl roce našla Iveta toho pravého, jak sama o Adamovi mluvila. Byl to projektant v jedné pražské firmě, měl vlastní byt a názory. Za necelé čtyři měsíce od jejich seznámení byla Iveta zase těhotná, ale i zamilovaná a zdálo se, že Adam je na tom stejně. Svatba byla opravdu pompézní, Ivetin tatínek se jí tím asi snažil vynahradit předchozí zpackané manželství. Kdo ví – možná si i díky druhé svatbě svojí šťastné dcery konečně odpustil svůj tvrdošíjný nátlak na svatbu s Jirkou. Krátce po svatbě přibyl ke dvouletému Daníkovi i bratr Adámek. A jelikož se o Ivetu „stačí jen otřít“, jak se říká, a jelikož kojení je stoprocentní antikoncepce (jak Iveta s jistotou tvrdila), byla do deseti měsíců Daníkovi a Adamovi představena i jejich malá sestřička Markétka... Kolotoč kolem tří malých dětí ve dvoupokojovém bytě, naprostá absence soukromí, romantických chviliek a kulturních zážitků měla za následek postupné odcizování Adama, který byl jako raketa vystřelen do náruče zralé kolegyně z práce, která už měla děti odrostlé a zcela samostatné. Ivetě zůstaly oči pro pláč, tři děti a dvoupokojový byt. Nebýt maximální pomoci Ivetina otce, a troufám si říct, že i mojí, kdo ví, jak by Iveta v prvních letech po druhém rozvodu dopadla.

Bylo mně jí líto, a přece jsem jí strašně záviděla – ty tři děti. Nakonec se naše role prohodily – utěšovala a konejšila jsem já ji, půjčila jí (myslím, že bez jistoty návratu) deset tisíc a alespoň před ní a tak trochu naoko přiznala, že jsem ta nejšťastnější a nejvíc nevděčná ženská na světě, která se musí polepšit.

Měla jsem pocit, že můj současný život splývá v jeden slitý obraz plný večírků, rautů, obchodních večerí, reprezentačních plesů a luxusních dovolených. Zdeněk zářil štěstím, měl všechno, po čem kdy toužil – inteligentní přítelkyni s vcelku slušnou vizáží, lukrativní

post generálního ředitele vysoce úspěšné společnosti, sedmipokojový dům v Praze těsně před kolaudací a mnoho jiných benefitů, které pojal jako samozřejmost sobě vlastní. „Brno“ už bral jako nedílnou součást našeho života, která na chvíli rozvířila debaty, co by, kdyby se povedlo, ale stejně tak jako vzplanula, tak zase rychle uhasla pod tíhou opětovného nezdaru. Snad jsem si už Zdeňka vůbec nedokázala představit v situaci, kdyby se přece zadařilo – jak by se tvářil, jak by reagoval, jaký by vlastně byl jako otec...

„Nezapomeň zabalit plavky, chtěl bych se aspoň v neděli trhnout do wellness centra,“ vriskal Zdeněk radostně jako malý kluk.

„Nechceš jet sám? Nemám moc náladu, Brno už je na spadnutí, radši bych odpočívala,“ snažila jsem se ho přesvědčit, leč marně.

„Na chatě si odpočineš víc než v Praze. Naši přivezou spoustu jídla a v sobotu půjdeme na běžky. Moc sněhu sice není, ale ty stejně na žádné dlouhé vyjížďky nejsi. V neděli se stavíme na oběd a potom pojedeme do toho wellness,“ nacpal mi Zdeněk do hlavy svou představou o detailně naplánovaném víkendu.

Chatu, nebo spíš menší hrádeček na Orlíku koupil Zdeněk před rokem a od té doby se se Zdeňkovou „dokonalou“ matkou vídáme víc, než je vůbec zdrávo. Zdeňka staršího jsem si oblíbila hned při našem prvním setkání – hlavně mně ho bylo líto, jak bezvládně visí ve spárech té saně. Je to dobrák, který nesnáší hádky, povyšování se nad druhými a bolestně nenávidí překrucování pravdy, z čehož se pochopitelně zákonitě stává lež. Přesným opakem je paní Svatava Matrhornová, Zdeňkova matka. Celých jedenáct let, co je mou „skorotčyní“, pravidelně slýchám, jaké terno jsem se Zdeněčkem udělala, jak si ho MUSÍM vážit a hýčkat ho, MUSÍM mu podstrojovat a MUSÍM mu být vlastně za všechno vděčná. V těch chvílích jejího kázání si vždycky připadám jako ta nejhlopější absolventka učňáku pro blbé a ještě blbější, jako nicka, která do našeho vztahu snad kromě urputného vřeštění po dítěti nepřinesla zholu nic. Není to pravda. V Kanadě jsem si vydělala slušné peníze, koupila si v Praze byt 3+1, který jsem neprodala ani přes několikaleté negativní reakce Zdeňka a paní Matrhornové.

„K čemu budeš držet takový byt? To se chceš po zbytek života štvát s podnájemníky, prosím tě?“ pletla se do mých osobních věcí neustále paní Matrhornová.

„Zdeněček vám přece nechal postavit luxusní sídlo v Malešicích. Není dobré, když budeš mít i tenhle nelukrativní byt, ani to nedělá dobrý dojem pro okolí. Vypadá to, jako bys do něj snad chtěla někdy utíkat,“ uhodila hřebíček na hlavičku „skorotchýně“.

Ano, přesně to je jeden z důvodů, proč se nehodlám bytu zbavit. Chci mít zadní vrátka, svých pár metrů čtverečních, které mně říkají „paní“ a kde se můžu schovat, přemýšlet, truchlit... Taky jsem na sebe pyšná, že jsem si v osmadvaceti dokázala koupit svůj vlastní, hypotékou nezatížený byt. V těch dobách jsem ještě o nějakém Zdeňkovi neměla ani tušení a mnohdy mám pocit, že jsem byla tak nějak šťastnější, veselejší, bohatší... než jsem právě teď.

Vyjeli jsme z vylidňující se Prahy směrem na Orlík.

„Nedohaduj se s mámou, Viki, prosím,“ prosebně zažadonil Zdeněk.

„Nebudu, nemusím se s ní bavit vůbec. Ale prosím tě, ať na mě neútočí. Jsem citlivější než jindy, nemusela bych to ustát,“ popravdě jsem mu odpověděla, i když jsem věděla, že přesně tohle Zdeněk slyšet nechtěl.

„Promluvíme s ní, až přijedeme, souhlas?“ usmál se a přešel mně rukou po koleni.

Měl dobrou náladu, to už za ta léta po jeho boku poznám. Začalo mě ještě víc než před tím mrzet, že se necháme unášet na Orlík, kde nám staroušci budou dělat společnost. Radši bych si s ním užívala v Praze a oddávala se jeho dobré náladě a odpočinku ve dvou. Poslední dobou jsou takové chvíle spíš vzácností.

Škoda Yetti manželů Matrhornových už stála před chatou. Vypadalo to, že právě přijeli, neboť Zdeněk starší byl obtěžkán kufry a vlekl se s nimi do patra. Madam Matrhornová nám afektovaně mávala a skákala pod auto.

„Zdeněčku, zlato, jsem tak ráda, že tě zase vidím,“ vrhala se matka Zdeňkovi kolem krku.

„Viktorie, nepřibrala jsi? Ale, Zdeněčku, ty jsi nějaký hubenější, máš toho teď hodně v té nejvyšší funkci, co? A taky pořád dokola ty peripetie s dítětem, to člověku taky na náladě nepřidá,“ utrápeně chrčila jednu jedovou slinu za druhou moje „skorotchyně“.

„Ahoj, mami,“ políbil letmo matku na obě tváře Zdeněk.

„Dobrý den,“ podala jsem paní Matrhornové chladně ruku.

„Kdypak už mně konečně budeš říkat maminko?“ povzdychla si na oko sklesle Zdeňkova matka.

Myslím, že si Zdeněk právě stačil všimnout mé nálady na bodu mrazu a stihl včas zasáhnout. Odvedl si matku lehkým zatáhnutím za loket stranou a něco jí pod stříbrným smrkem na zahradě špital do ucha. Nevím, co jí řekl, nicméně od té doby na mě paní Matrhornová jen se soucitným úšklebkem pokyvovala. Kromě avizované dvouhodinové zábavy na běžkách jsem proseděla skoro celý víkend u hřejivé pece s knížkou v ruce. Nicméně mně nemohly uniknout neustálé klepy madam Matrhornové, snůšky drbů a lži na všechny známé a neznámé osoby a neustálé vrtání a zasahování do našeho soukromí. Řešil se dokola MŮJ byt, MŮJ dlouhotrvající a již trapně nesnesitelný zájem o asistovanou reprodukci – protože proč se už proboha nesmím s tím, že budu jenom bohatá a obletovaná přítelkyně pana generálního. Jak by se nám v tom slunném mrazivém dni dýchalo všem na chatě líp bez přítomnosti Zdeňkovy matky, napadlo mě v neděli při balení kufru. Paradoxně nejpříjemnější událostí celého víkendu (tedy kromě přečtení Čtyř dohod a Sofiina světa) byla procházka zasněženým lesem s panem Matrhornem. Mluvil se MNOU a o MNĚ – zajímal se o „Brno“, o MOJE počáteční studium francouzštiny, kterou jsem si k angličtině a španělštině chtěla přibrat. Jako jediný z celé jejich rodiny mně posvětil MOJE odhodlání ponechat si svůj útulný byt ve Vysočanech. S ním jsem zapomněla na všechno zlé a do Prahy jsem se přece jen vracela s dobrou náladou.

Po absolvování filozofické fakulty v Praze jsem se rozhodla (ostatně jako většina spolužáků z ročníku) odjet na zkušenou do ciziny. Toto vskutku originální rozhodnutí se nabízelo zcela samozřejmě, neboť

jsem studovala v angličtině obor mezikulturní komunikace. Zvítězila Kanada, kam jsem na PÁR měsíců odjela na stáž. Po skoro pěti letech jsem se pompézně vracela do rodných Čech s tučným kontem na svém účtě, nabytými zkušenostmi a touhou změnit svět. Byla jsem však obohacena ještě o jednu zkušenost. Po dobu odloučení jsem se sblížila se svou sestrou tak, jak se mně to nepodařilo za celých dvacet tři let společného soužití v Čechách. A to bylo možná to úplně nejcennější na celé mé „zkušené“ v Kanadě. Petra byla o čtyři roky starší a vždycky byla „divná“. Zcela jí minuly trable a touhy náctiletých puberťaček, čímž mně byla pochopitelně v dobách mé nejvíc nesnesitelné puberty několikrát denně dávana za vzor. Petra byla spíš introvert, veškerý svůj volný čas trávila v knihovnách, muzeích, na besedách s cestovateli... Kromě toho závodně plavala a špičkově hrála basket. Já do svých patnácti let přečetla čtyři povinné knihy na základce, obsah ostatní povinné četby jsem si už jen stahovala z internetu. Před výstupem na jakýkoliv hrad se mně již pod kopcem udělalo většinou špatně a v muzeu jsem nebyla dodnes. Dva roky jsem hrála na klavír, ale jelikož se to nedalo poslouchat, velice brzy jsem s tím skončila. Sport? Nikdy a žádný. A přesto jsme s Petrou vlastní sestry... Komunikace mezi námi se změnila asi před třemi roky, kdy mně opravdu zcela nečekaně Petra napsala do Kanady několikastránkový dopis. V dnešní době plné mailů, scapů a facebooku trochu neobvyklé, ale u Petry mě nikdy nic neobvyklého nepřekvapovalo. Obsah sdělení byl natolik nečekaný, že jsem ihned po dočtení poslední věty v něm pochopila způsob jeho prezentace. Bylo to přiznání, při kterém jsem i na tu dálku cítila padat ohromné břímě. Přiznání nelehké, ale tolik osvobozující. Přiznání, při kterém Petra cítila ponížení, potupu, ale které jí zachránilo život a úsměv na rtech. Přiznání k homosexualitě.

Petra se vdávala poměrně narychlo, neboť jedna cestovatelská beseda s egyptologem Martinem měla nenadále pokračování v jeho jednopokojovém bytě na Jižním Městě. Malý Mareček se narodil dva měsíce po svatbě a byl a dodnes je zázračným sluníčkem celé naší rodiny, ostatně je to jediné mámino vnouče. Martin s Petrou dlouho nepobyl – jednak ty věčné výpravy do Egypta a pak kromě pár zhlédnutých diapozitivů z cest toho spolu moc společného neměli. Kromě Marka. Jejich rozvod proběhl tak klidně, že o něm celý rok netušila

ani drbna Duzbabová z přízemí našeho dejvického činžáku. Martin se z cest rád zastavil „doma“ u Petry a Marečka, bral je oba do ZOO, jezdili společně na výlety a měli se upřímně rádi. Často jsem měla pocit, že si spolu rozumí o mnoho víc než před svatbou a v manželství. Po čase si ale pochopitelně zdravý a pohledný Martin našel přítelkyni. Ta nikdy nebyla Petře trnem v oku. Marečka si oblíbila, jen do ZOO a na společné výlety už jezdili ve čtyřech.

„Na co, prosím tě, čekáš? Přece nebudeš s Márou pořád sama? Víš, že Marečka ráda kdykoliv pohlídám, tak si někam vyjdi!“ lamentovala čím dál častěji máma.

A tak si ségra dala přece jenom říct a občas někam vyrazila. Máma byla v sedmém nebi, neboť Petra den ode dne jenom kvetla, na tváři samý úsměv a jiskra v oku. Sebevědomí rozdávala na potkání a nikomu nemohlo ujít, že je doopravdy šťastná. Máma mě o tak příjemné změně v Petřině a Marečkově životě nezapomínala pravidelně informovat do Kanady a dmula se pýchou, jak se jí podařilo zarputilou dceru přesvědčit a jak ji díky své mazanosti učiní opět šťastnou. Kdyby chudák měla už tenkrát tušení, jak se věci mají...

Den seznámení mojí matky s Petřinou partnerkou byl na spadnutí.

„Pomůžeš mně s okny, Péto?“ požádala máma jednoho úterního odpoledne.

„S jakými okny?“ nechápavě se otázala Petra, neboť byl červenec – to znamená velikonoční svátky daleko za námi a ty vánoční zase v nedohlednu.

„Musím do soboty ještě umýt okna. Ve středu jsem objednaná k Marušce na trvalou, ve čtvrtek naložím svíčkovou, v pátek budu vařit a upeču ty tvoje oblíbené ořechové řezy. Trochu to tady ještě přesmýčím a v sobotu už si chci sednout a jenom se těšit,“ potutelně se na Petru usmála máma.

„To víš, že je umyju,“ vzdychla Petra a mravenci jí při představě toho seznamovacího fiaska běhali v celých koloniích kolem žaludku.

„Jen doufám, že sobotní seznámení nebude mít pro mámu fatální následky,“ začala v duchu zoufale pochybovat Petra.

„Je to přesně podle mých představ, mám radost, že jsme to stihly,“ hlesla v sobotu ráno roztouženě máma a svalila se do křesla.

Když zazvonil zvonek, máma přestala skoro dýchat a toužebně očekávala příchod pana Božského, který do života Petry vstoupil tak trochu i její zásluhou. Zprvu nepochopila, proč ta žena stojí v chodbě s papuči na nohou, protože právě teď nebude žádné podomní prodejce vysvětlovat, že nemá zájem o hrnce za pouhých dvacet pět tisíc a ani o zcela přírodní kosmetiku z Mrtvého moře. Ale proč ji proboha Petra obula do papučí, proč ji rovnou nevykázala z bytu ven? Zrovna teď, když tak toužebně očekáváme JEHO příchod. Máma kvapně přešla z naklizeného obýváku do neútné chodby a chtěla otravnou prodejce vyhodit sama, když se najednou před jejíma očima vynořil puket rudých růží ovázaný bílou stuhou.

„Mami, chtěla bych ti představit Dagmar,“ třesoucím se hlasem pronesla Petra.

„No ale, Petro, myslíš si, že je teď zrovna vhodná chvíle na návštěvu kamarádky?“ vzdychla stále ještě nic nechápající máma.

Najednou se do debaty vložila sama Dagmar.

„Domnívám se, paní Jáklová, že já jsem právě ta návštěva, kterou očekáváte.“

A někdy v tuhle chvíli to začalo pomalu mámě docházet. O špatném vtipu přestalo být pochyb v okamžiku, kdy Mareček vyletěl z pokoje a hrnul se k Dáše jako ke staré známe se slovy: „Ahoj, teto, už se těším, až půjdeme v úterý na ten basketbalový zápas. Lístky už jsi sehnala?“

Během několika málo minut se toho odehrálo moc – Petra naložila mámu do auta a vezla ji do nemocnice, protože bylo zcela zřejmé, že jí slábne tep, krevní tlak letí vzhůru, o mozek se pokouší mrtvice a srdce pumpuje jako o závod. Opravdu si mámu nechali přes noc v nemocnici na pozorování, protože prý nevypadala moc dobře. Ráno ji ale propustili s tím, že to byla jen chvilková indispozice a že se musí jen víc šetřit.

Trvalo měsíc, než máma vůbec s Petrou promluvila, a to nikoliv o Dagmar, ale o běžných rutinních záležitostech – jako například, že mají v Lidlu v akci slunečnicový olej za dvacet čtyři devadesát a že dvorní kadeřnice Maruška už tou novou zázračnou dietou zhubla čtyři kila. Jako by Dagmar byla jen noční můra, která už je pryč a neexistuje. Na skypu se máma objevovala oproti jindy zřídka a máily mně od ní přišly tak dva do měsíce – mám se dobře, Mareček roste

jako z vody, těším se na tebe, až konečně přiletíš. Petra psala a ozývala se i za ni. Tentokrát by dopisy nestačily, tak už i má sestra začala používat výplody moderní doby a komunikovaly jsme spolu prostřednictvím všech dostupných sítí. Někdy jsem měla pocit, jako bych u všeho toho dění byla taky. Rozhodla jsem se, že už nemá cenu oddalovat návrat domů. Chtěla jsem se s Kanadou definitivně rozloučit do dvou měsíců, v práci jsem už podala výpověď. Po zralé úvaze jsem došla k rozhodnutí, že mě máma potřebuje víc než jindy a že bych do té jejich dusné atmosféry měla vlítnout a trochu ji pročistit.

Nesnáším letadla, proto jsem si naordinovala jednu růžovou tabletku lexaurinu a bezmyšlenkovitě ji zapila panákem whisky. V letadle jsem usnula dřív, než se letuška stihla přijít optat, co bych si dala ještě k pití.

Zatímco se letadlo vznášelo deset kilometrů nad Atlantikem, doma se chystaly uvítací ceremonie.

„Mami, vyzvedneme tě v jednu, letadlo má přistát ve čtrnáct dvacet pět, tak ať to máme v klidu,“ telefonovala Petra.

„Vyzvedneš mě ty a Mareček?“

„Já, Mareček a Dagmar,“ zněla poněkud podrážděnější odpověď na druhém konci telefonu.

„Víš, co? Asi bychom se v autě všichni mačkali, vezmu si taxíka a dáme si sraz až v letištní hale, jo?“ rozhodla nakonec máma.

„Dobře,“ byla jediná možná odpověď Petry.

Petra moc dobře věděla, že nemá cenu mámu prosit, přesvědčovat ji a ani se rozčilovat. Chce to snad jenom čas. Mareček se s danou situací, že má vlastně najednou dvě mamky nebo jednu mamku a jednoho „taťku v sukních“, vypořádal s takovou lehkostí, že jsme mu to všichni mohli jenom závidět. Zamiloval si Dášu hned, ona jeho taky a Petra byla natolik spokojená, že byl vztah trochu neobvyklé rodiny naprosto příkladný.

Ještě pár minut a jsme dole, mísily se ve mně všemožné pocity – po pěti letech zase doma. Hrozně moc se těším a zároveň zažívám nepředstavitelný strach a snad i trému. Kola se s šilným skřípáním a poněkud nepohodlným dosedem dotkla letištní runwaye. Uf – žiju a jsem doma!

„Kde je?“

„Letadlo už přistálo,“ nervózně se rozhlížela Petra po letištní hale a jezdila očima po davech lidí, ve kterých se snažila najít mámu.

Dáša se naklonila k Petře a špitla jí do ucha: „Myslím, že už ji vidím.“

Máma stála opodál, aby měla výhled nejen na spokojenou Petřinu rodinu, ale i na východ od letadla, kde jsem se každou chvíli měla objevit já.

„Už ji vidím,“ překvapivě jako první zareagoval Marek a s nataženou rukou a vztyčeným ukazováčkem mi běžel naproti.

„Marečku!!“ vykřikla jsem jako smyslů zbavená a z očí se mně okamžitě začaly koulet slzy. Popadla jsem ho do náručí a... málem si hned po přistání přivodila housera. Už to nebyl ten tříletý klučina, kterého jsem před pěti lety laskala v náručí.

„Mami, jsem tak ráda, že už jsem zase s vámi,“ objala jsem dojatou mámu.

„Konečně z masa a kostí a nejenom na web kameře, nazdar, sé-grááááá,“ doslova zařvala na letištní halu Petra a objala mě tak, že jsem cítila chvilkovou dušnost.

Opodál postávala Dagmar s opatrným úsměvem ve tváři a s nervózně si pohrávajícími prsty na rukou. Rozhodla jsem se jí to usnadnit, neboť si myslím, že přehlížení ze strany naší matky jí na náladě rozhodně nepřidávalo.

Udělala jsem k ní pár kroků a objala ji. „Jsem ráda, že tě konečně poznávám. Mám ale pocit, jako bych tě znala už odnepaměti. Petra mě pravidelně o vašem vztahu informovala,“ uvedla jsem na pravou míru.

Ledy se prolomily a atmosféra napětí se rozplynula. Máma sice svým pohledem neopomenula dát najevo, že s mými free uvítacími ceremoniemi vůči Dagmar nesouhlasí, ale přesto se dokázala držet zpátky.

„Půjdeme někam na oběd? V letadle jsem skoro nejedla, měla jsem žaludek jako na vodě a teď mám příšerný hlad.“

„Půjdeme na oběd domů, upekla jsem husu, zadělala na domácí knedlíky a uvařila červené zelí,“ pyšně se vychválila máma.

„Tak my se stavíme večer,“ se smutným tónem v hlase reagovala na mámina slova Petra.

Máma mlčela a tak jsem pochopila, že se do situace musím vložit já.

„To nepřipadá v úvahu, chci mít celou rodinu pohromadě, jedeme všichni domů. No, jinak jsi to, mami, ani nemohla myslet, ne?“

„No samozřejmě, že jedeme všichni,“ smířlivě odpověděla máma.

Bylo to skvělé odpoledne, večer a noc. Jedli jsme, pili, vyčerpávali bránici neustávajícími salvami smíchu. Historek z Kanady a z Čech po pětileté absenci bylo víc než dost. Užili jsme si to a máma snad poprvé konečně začala vnímat i přítomnost Dáši. Mareček usnul v pokojíku před půlnocí a my ostatní jsme se značně unavené a vysmáté začaly k spánku ukládat po třetí hodině ranní.

„Půjdete se se mnou podívat na ty dva byty? Potřebuju znát co nejvíc názorů,“ zaprosila jsem do telefonu, když jsem mluvila s Petrou.

„Pokud si kvůli tomu nebudeme muset čerpat dovolenou, tak určitě a rády.“

„Tak to je v pohodě, s makléřem jsem dohodnutá na pátou. Obligátně na Václaváku a u koně.“

„Budeme tam i my,“ ujistila mě Petra a položila sluchátko.

Makléř byl zavalitý upocený chlapík s brýlemi a typickou přehazovačkou nad ohromnou lesklou pleší. Ač se snažím nesoudit lidi podle vzezření, napadla mě myšlenka, že pokud ty byty budou vypadat podobně jako on, není ani nejmenší šance na sepsání kupní smlouvy. Tuhle nevkusnou představu jsem vzápětí zavrhla, přisedla k zavalitému makléři do auta a mávla na ségru, aby vyjely po našich stopách.

První byt byl sice kousek od centra, ale také od magistrály. Místo nenabízelo absolutně žádný klid.

„Tak tady se mně teda vůbec nelíbí,“ vnesl do ticha neútnulného domu svou nefalšovanou pravdu Mareček.

Nejen lokalita, ale i interiér domu a v neposlední řadě především samotného bytu nenabízeli lichotivý zážitek. Oloupané zdi, nepřehlédnutelná vlhkost v celém domě, zápach ze zatuchliny a kočičinců

– to vskutku nenaplnňovalo mou touhu a představu o prvním samostatném bydlení. Na tom jsme se shodli všichni, měla jsem pocit, že dokonce i sám makléř. Už je to tady, předtucha se naplňuje – byty budou stejně hrozné jako sám makléř.

Druhý byt byl ve Vysočanech v činžovním domě. Rozjeli jsme se tam.

„Je to tenhle opravený. Číslo popisné 54. Před půl rokem dodělali zateplení a novou fasádu,“ zachraňoval situaci z předchozí prohlídky makléř.

„Tak ten, při nejmenším z venku, nevypadá špatně,“ upřímně řekla Dáša.

Před domem byla jen místní komunikace s možností parkování auta, hlavní komunikace s tramvajovou zastávkou byla o kus dál, ale pořád to bylo jen asi deset minut chůze od domu s číslem popisným 54. Po vstupu do hlavních dveří na mě dýchla vcelku příjemná atmosféra udržovaného domu. Výtah tu nebyl, ale byt se nacházel v prvním patře, takže na minimální udržení kondičky dostačující.

„Tady to je, byt číslo tři,“ funěl upocený makléř a chvějící se rukou se snažil prostrčit klíč do zámku. Když už jsme začali nabývat dojmu, že se snaží odemknout cizí byt, podařilo se mu to.

„Pojďte dál a projděte si ho,“ vyzval nás makléř a nechal nás v klidu prozkoumávat dispozice a vybavení bytu.

„To je skvělé, je tu i balkon a příjemný výhled do ulice,“ konstatovala tuhle příjemnou skutečnost Petra.

„Mně se líbí řešená kuchyň spolu s obývánkem a prostorné pokoje,“ pochvalovala si zase Dáša.

„A co tobě, Marečku, taky se ti tu něco líbí?“ mrkla jsem na Máru.

„No jasně, teto, že líbí. Úplně nejvíc ta ohromná namalovaná formule na zdi vedle v pokoji,“ nadšeně se hrnul Marek do zcela jistě původního dětského pokojíku.

Na zdi byla vskutku skvostná barevně vymalovaná formule o rozměrech asi metr na půl metru. „Budu muset škrábat zeď,“ napadlo mě hned při pohledu na ni, ale Marečkovo nadšení bylo tak upřímné, že i já jsem z té formule nakonec měla radost.

„Nechte mně prosím čas do zítřa, určitě se vám ozvu, jestli tento byt beru, nebo ne,“ rozloučila jsem se s makléřem a ujížděla s holkami

a Márou k mámě do Dejvic, kde jsme všechna pro a hodně málo proti probírali u kafe a bábovky.

Byt jsem koupila, v názorech na něj jsme se naprosto shodli. Během pár dní jsem se začala od mámy stěhovat a zabydlovat se ve svém novém domově.

Čas v Čechách plynul nezvykle rychle a já si uvědomila, že po třech měsících odpočinku musím skončit se zahálkou a jít se poohlédnout po nějakém slušném zaměstnání, kde bych mohla využít svoje nabyté zkušenosti ze školy a z praxe v Kanadě.

„Domníváme se, že byste pro naši společnost byla přínosem.“

„Angličtina a španělština na špičkové úrovni slovem i písmem. Pětiletá praxe v Kanadě na postu asistentky v oboru sociologie, konkrétně interkulturní komunikace z důvodů hospodářských, ekonomických a politických, s postupným rozšiřováním států Evropské unie a při zvýšené migraci obyvatel. Studovala obor mezikulturní komunikace při filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze,“ četla zástupkyně ředitele nahlas z mého životopisu a majestátně přitom pokyvovala hlavou.

„Já jsem taky pro, Zdeňku,“ špitla ona dáma do ucha kolegovi po pravici, což byl marketingový ředitel Ing. Zdeněk Matrhorn.

„Začala byste, jak se říká „od píky“, jako moje asistentka. Během zkušební doby byste udělala takové kolečko na pracovišti, abyste poznala a pochopila souvislosti a spolupráci jednotlivých oddělení mezi sebou. Postupem času dostanete přidělené některé naše konkrétní zahraniční klienty a subjekty v cizině, které budete zaštiťovat,“ nastínil mně v kostce moji pracovní náplň můj nový sympatický šéf. Začali jsme si tykat ještě během mé zkušební doby, protože neustále oslovování – slečno Jáková a pane Matrhorne – bylo otravné, a shodli jsme se na tom, že nás tak dlouhé oslovování jenom zdržuje od práce.

Byla jsem opravdu Zdeňkova pravá a nepostradatelná ruka. Měl toho na starosti tolik, že mnohdy ani nevěděl, jestli je ještě jaro, nebo už mají děti letní prázdniny. Asi tak tři měsíce v roce jsem vůbec nepobývala v Čechách, protože jsme neustále objížděli stávající i nové klienty po celé Evropě, dvakrát jsme byli i ve Spojených státech. Zdeněk a já.

Jednou ve Francii se Zdeněk snad poprvé odreagoval od pracovních povinností, zvedl hlavu a napřímil tělo od notebooku a hromadou papírů. Zadíval se unaveně na mě, pousmál se a pozval mě na večeri spojenou s romantickou procházkou Paříží.

„Máš vybráno, nebo ti mohu objednat?“ nenuceně se zeptal Zdeněk. „Umí tu skvělé burgundské hovězí ragú a k tomu bychom si samozřejmě objednali i burgundské červené.“

Tak slastně o tom mluvil, že jsem dostala nepředstavitelný hlad.

„Dobrá, nechám výběr na tobě,“ přehodila jsem na Zdeňka veškerou zodpovědnost.

Když přinesli dokonale naservírované jídlo, zmohla jsem se pouze na otřepané „wow!“

„Je to skvělé, opravdu nevšední zážitek,“ rozplývala jsem se.

Večer byl natolik příjemný, že k jedné láhvi burgundského přibýly další dvě a mně se motala nejen hlava, ale i slova. Z restaurace jsme odjížděli po půlnoci a Zdeněk jako správný gentleman usoudil, že tu přiopilou mladou dámu musí doprovodit do pokoje, aby měl jistotu, že ona dáma jde spát do správné postele na správném pokoji. Jediný háček byl v tom, že mně se spát nechtělo a už vůbec jsem neměla v úmyslu se se Zdeňkem rozloučit pouhým letným polibkem na tvář. Jelikož sociální zábrany byly zcela potlačeny skoro dvěma litry vína, nedělalo mi sebemenší problém začít překvapeného Zdeňka s vášnivostí sobě vlastní líbat a přitom ho něžně vtlačit do svého již odemčeného pokoje. Na svou obranu však musím říct, že se tenkrát Zdeněk patřičně nebránil, dokonce – jak jsem se později dozvěděla – na podobnou příležitost už dlouho čekal. Noc byla vášnivá, plná sladkých překvapení, citu a něhy.

„Dobré ráno,“ políbil mě na tvář ušmudlanou od neodlícených očních stínů a řasenky.

„Dobré ráno,“ trochu jsem se, teď už dokonale vystřízlivělá, zastyděla za svoje včerejší žhavé vzplanutí vůči svému šéfovi.

Z Paříže jsme už odlétali nejen jako ředitel a manažerka v oblasti mezilidských vztahů, ale jako dva lidé, kteří se sblížili nejenom po pracovní stránce.

Nikoho ve firmě nepřekvapilo, že během roku intenzivního pracovního vztahu se z nás stali víc než jen pracovní partneři. Vzhledem k tomu, že Zdeněk byl překvapivě i ve svých čtyřiceti dvou letech stále svobodný, nestálo našemu vztahu nic v cestě. Navíc byl celkem pohledný – ne sice přímo prototyp krásy mého ideálně vysněného partnera z dob školáckých, ale co si budu s kým vyprávět – v devětatdvaceti už na nějaké podrobné zkoumání barvy očí a hustoty vlasů nezbývá čas. Nehledě na to, Zdeněk byl nejen vcelku pohledný, ale i starostlivý, něžný a... zkrátka se tenkrát jevil jako muž se značkou ideál. Jeho středně vysoká sportovní postava byla jako stvořená pro přehlídku luxusních obleků, které byly nedílnou součástí Zdeněkova šatníku. Jeho germánský původ byl ale nepřehlédnutelný – zlatavé vlasy, jasně modré oči a světlá pokožka, která se na slunci sežehne i po natírání krémem s ochranným faktorem padesát. V tom se sice diametrálně odlišoval od představy mého pana dokonalého z dob studií, ale i tenhle neduh vykompenzovaly jeho skvělé povahové vlastnosti.

„Rád bych tě představil našim, kdybys neměla nic proti,“ požádal mě Zdeněk. „Tvou rodinu už vídám bezmála dva měsíce, ale naši tě ještě neměli možnost poznat.“

Věděla jsem, že pokud to se mnou Zdeněk myslí doopravdy vážně, musí tahle situace dřív nebo později nastat. Bohužel jsem si ve firmě jako svou přítelkyni vybrala trochu prostořekou a otevřenou Magdu, která mě přímo a bez skrupulí zavedla do klanu rodiny Matrhornových.

„Proč myslíš, že je Zdeněk skoro ve třiačtyřiceti pořád sám? Myslíš, že se mu nikdy nelíbily ženské, nebo co? To víš, že líbily, ale jeho matince se žádná nezamlouvala a hlavně je dokázala otrávit hned po dvou návštěvách. Chodit s mladým Matrhornem je jenom pro silné povahy! Ale ty bys to myslím mohla zvládnout,“ povzbudila mě Magda. „Navíc to vypadá, že mu na tobě fakt moc záleží, tak snad dokáže konečně jednou matinku odkázat do patričních mezí,“ uvažovala dál nahlas Magda. „Nenech se odradit a hlavně si z toho seťkáni pamatuj každý slovo, budeš mně vyprávět,“ významně na mě zamrkala Magda.

„Proč se nechaly všechny jeho potenciální přítelkyně odradit matkou? Vždyť s matkou přece nechodím ani s ní nebudu žít?“ uvažovala jsem jako malá naivka.

„Jóóó, holka, to si jenom myslíš. Zdeněk je nejen syn, ale navíc jediný syn Matrhornových, takže bude jednou taky všechno dědit! A jak jde o prachy, jde mnohdy i o život,“ uzavřela debatu dost skepticky Magda.

Není divu, že jsem byla den před setkáním s Matrhornovými na prášcích pro žaludeční nevolnost. Kupodivu jsem zjistila, že Matrhornovi zase nebydlí tak daleko od místa, kde jsme se ségrou strávily celý život a kde naše máma doposud bydlí. My z Dejvic, oni z Břevnova. Pravda je, že druhem bydlení, stylem vybavení a metry čtverečními obytné plochy se naše domovy liší dost diametrálně – bohužel v neprospěch klanu Jáklových...

Pan Matrhorn na mě hned ve dveřích udělal dobrý dojem. Ono to zase tak děsivé nebude, začala jsem pomalu znovu sbírat svoje pokleslé sebevědomí.

„Vítám vás, pojdte dál a nezouvejte se prosím,“ přivítal mě usměvavý pán v černých džínách a světlé kárované košili.

Vypadalo to, že se nic nebude jíst tak horké, jak se uvaří, pomyslela jsem si. Během okamžiku se ovšem přihnala, v oparu těžké a vše přebíjející vůně, paní domu. Měla na sobě šaty, které bych si já osobně vzala přinejmenším na žofínský ples, k tomu nepřehlédnutelné zlaté střevíčky, na každém prstě se blyštil jeden zlatý prsten, hlavu musela držet hodně vzpřímeně, aby jí pod tíhou zlatých řetězů na krku nepadla bezvládně mezi prsa. Asi mě přehlédla a hnala se hned ke Zdeňkovi.

„Zdeněčku, to jsem ráda, že jsi k nám našel zase jednu cestu, Kateřina dnes připravila řízky se salátem a knedlíčkovou polévku, tvoje oblíbené...“ stále poskakovala kolem Zdeňka paní Matrhornová. Kateřina, jak jsem později zjistila, byla kuchařka, která už u Matrhornů pracovala bezmála dvacet pět let.

„Že by si mě pořád nevšímla?“ napadlo mě, ale příliš pravděpodobné to nebylo.

„Nebo že by snad neměla nasazené brýle nebo čočky?“ stále jsem se snažila vysvětlit si chování Zdeňkovy matky, která o mě nezavadila ani pohledem.

„Mami, tati, hrozně rád bych vám představil tu nejbáječnější ženu, mojí přítelkyni Viki.“ Přistoupil ke mně a políbil mě na tvář.

„Viki jako Vikina? Nebo Vi... Vi... Vi co?“ s pohrdavým výrazem ve tváři se tázala paní Matrhornová.

„Promiň, mami, Viki je Viktorie. To jen já si dovoluji tak krásné jméno komolit,“ objasnil nedorozumění s mým jménem Zdeněk.

„Pojďme raději do salónku, mám hrozný hlad,“ odlehčil debatu s dalším uštědrným úsměvem pan Matrhorn.

„Co jste vystudovala? Kolik máte sourozenců? Čím jsou vaši rodiče? Máte byt v osobním vlastnictví? Máte chatu nebo nějakou jinou nemovitost? Co jste dělala tak dlouho v Kanadě? Nejste rozvedená? Nemáte nějaké děti? Co se stalo s vaším otcem a proč je rozvedená vaše sestra? Dítě se jí narodilo v manželství?“ Nevkusné otázky plné jedu a ponížení padaly na mou křehkou hlavu jako krupobití.

„To už by stačilo, mami,“ žadonil Zdeněk o ukončení palby a vzápětí se k němu přidal i pan Matrhorn.

„Nepřeháníš to, Svatavo?“ napomenul Zdeněk starší svou neoma-lenou ženu.

Po tomto výstupu se situace na návštěvě lehce uklidnila, nicméně já přemítala o tom, jestli mě už tohle první setkání s paní Matrhornovou neodradí od dalších – podotýkám, že ryze seriózních – plá-nů s jejím synem. Zdeněk se za svou matku už nesčetněkrát omlu-vil a naše společné návštěvy v jejich břevnovské vile se snažil omezit na minimum. Ty první čtyři roky po boku Zdeňka byly nezapomenu-telné. Po dvou letech chození s ním jsem se odstěhovala z bytu číslo popisné 54 ve Vysočanech, a i když se mně tam žilo báječně, začala jsem ho pronajímat jedné mladé rodině s dítětem. Na toužebné přání mé lásky jsem se nastěhovala do čtyřpokojového mezonetového bytu o rozloze 180 m² kousek od Staroměstského náměstí. Pohádka nebra-la konce – Zdeněk miloval luxus, pohodlí a full servis. Naše dovolené byly nevšední, originální, zalité sluncem, šampaňským a vzájemnou

láskou, milováním na soukromých sněhobílých plážích a luxusem, luxusem a zase jenom luxusem.

KÝČ – napadne mě dneska při vzpomínkách.

„Zdeňku?“ opatrně jsem ho oslovila.

„Myslela jsem na dítě.“

„Na čí dítě?“ utrousil jakoby nic Zdeněk a dál porovnával nějaká čísla v tabulkách.

„No na naše přece, nebo ty bys dítě nechtěl?“

Teprve nyní si sundal brýle z očí a zpozorněl.

„Ty jsi těhotná?“ udiveně se zeptal.

Využila jsem situace a skočila mu na klín. „No nejsem, ale chtěla bych být.“

„A proč tak najednou?“ řekl tu nejnesmyslnější pitomost Zdeněk.

„Najednou?“ neúměrně nahlas jsem vykřikla.

„Jsme spolu skoro pět let, já mám na krku Kristovy léta a ty už taky nejsi z nejmladších,“ nechtěla jsem urazit jeho mužskou ješitnost, protože ve svých čtyřiceti šesti letech by si snad už otcovskou roli mohl také umět představit.

Trvalo věčnost, než promluvil, ale nakonec řekl „No tak jo“.

Dost ubohá odpověď od člověka, který se pyšní třemi vysokoškolskými tituly a který se právě uchází o vysoce lukrativní post generálního ředitele nadnárodní společnosti Adecco, s. r. o.

Naše snažení nebralo konce a do sexu jsem se snad poprvé v životě musela mnohdy i nutit – výpočty plodných dní, zbytečné „neplýtvání materiálem“ v době dní neplodných, půlhodinové stoje na lopatkách, aby „materiál“ snadněji našel své správné místo. Po roce jsme „to“ začali společně řešit s odborníky v bílých pláštích. Nemám na mysli psychiatry, i když jsem k nim občas taky neměla daleko. Dali jsme na doporučení známých a navštívili jsme vyhlášenou kliniku asistované reprodukce v Brně, kterou jsme začali navštěvovat pravidelně. Návštěvy se opakovaly každého půl roku. Pokusů přibývalo, ale úspěch se nedostavoval. Ani po roce, dvou, třech... Mezitím se Zdeněk rozhodl nechat si postavit vlastní dům, že prý přitom zapomeneme na neúspěchy při početí a třeba se najednou stane zázrak.

Na zázraky jsem nikdy moc nevěřila, ale bylo mně jasné, že v tomhle případě ani tak nejde o zázrak jako o splnění toužebného Zdeňkova snu. O stavbě domu už hovoří bezmála dva roky. Lokalitou zvítězily Malešice. Mně sice vůbec nic neříkají, ale já jsem na výběr lokality nebyla tážána. Malešice si zamiloval Zdeněk a jeho matka mu úspěšně sekundovala. Stavba byla zahájena přesně v den našeho devátého výročí seznámení (rozhodli jsme se výročí slavit v den mého prvního setkání se Zdeňkem při pohovoru). Zdeněk mně tvrdil, že už tehdy se do mě zamiloval, ale hlavně nechtěl slavit výročí v den, kdy jsme se spolu značně ovínění poprvé vyspali, to by bylo pod jeho úroveň. Tak totiž, podle něj, slaví svá výročí minimálně polovina lidské populace (opilecký sex jako první den začínajícího „vztahu“).

Do Malešic jsme se stěhovali před půl rokem. Honosné sídlo o osmi pokojích, třech koupelnách a s ohromnou zahradou v japonském stylu.

„Bude se mně po tomhle bytě stýskat, zvykla jsem si tu,“ nostalgicky jsem zavzpomínala při posledním zamknutí bytu v centru Prahy

„Dlouho si stýskat nebudeš, rychle si zvykneš na tu nádheru a pohodlí v Malešicích. A na ten klid kolem. Do centra relativně blízko a přitom žítí v přepychovém domě se zahradou,“ dmul se Zdeněk pýchou.

Pravdu ale neměl, v Malešicích jsem si nezvykla, pořád jsem se ráda vracela na návštěvy za mámou do Dejvic nebo za ségrou, Dášou a Márou do Horoměřic. Praha 6 a centrum to byla vždycky moje srdeční záležitost. Na byt ve Vysočanech jsem taky nezanevřela, byť jsem tam strávila pouhé dva roky života, ale ani on nemohl úspěšně konkurovat mé zamilované „šestce“.

„Miláčku, co dnes večer zajít na večeri, hrozně rád bych tě pozval na romantiku při svíčkách,“ rozplýval se do telefonu Zdeněk.

„Áááá, to vypadá na úspěšně zvládnutý konkurz. Můžu gratulovat?“

„Nekaž mi překvapení a počkej s gratulacemi až na večer.“

„Vezmi si něco pořádně rajcovního na sebe a v osm večer bude čekat před domem limuzína. Buď přesná, miláčku,“ lajnoval průběh večera Zdeněk.

Musela jsem sebou hodit, protože jsem na ten Zdeňkův dnešní závěrečný konkurz na pozici generálního ředitele Adecca úplně zapomněla. Vlasy jsem měla splhlé od dnešního vlhkého počasí, zlomil se mi nehet a vůbec jsem se necítila na romantickou, ale především zase děsně snobskou večeři se Zdeňkem.

Musela jsem být přesná, protože poslední roky byl Zdeněk na sebemenší nedochvilnost vysazený. Dokázal kvůli tomu dlouhé hodiny prudit a jeho nesnesitelná nálada bohužel negativně ovlivnila všechny v okolí. Těsně před osmou jsem vyběhla z domu a ihned nasedla do již připravené limuzíny. Neměla jsem ani tušení, kam mě poveze, ale určitě tam bude předraženo a kompletně celý personál se na nás bude neupřímně usmívat a obskakovat nás podle tučnosti Zdeňkova konta v peněžence. Zastavili jsme na Praze jedna před luxusním restaurantem Pod Věží.

„Mám radost, že jsi dochvilná, jen ty šaty, co máš na sobě, za moc nestojí,“ urazil mě hned před dosednutím ke stolu Zdeněk.

Poslední dva roky mně víc než kdy předtím začal připomínat svoji matku. Holt jablko nepadá daleko od stromu. Ale proč nemůže být převážně po svém otci?

„Hned zítra začneme s obnovováním tvého šatníku, protože jako přítelkyně generálního ředitele musíš být dostatečně reprezentativní,“ pokračoval dál ve svém nevybíravém chování Zdeněk.

„A ten tvůj vysočanský byt bys už taky konečně mohla prodat, nemyslíš?“

„A to jako proč?“ schválně co nejvíc tupě jsem se Zdeňka zeptala.

„Proč?“ vyveden z míry se nervózně optal.

„Takový tuctový byt v nelukrativní čtvrti nebudeš přece pořád udržovat. Nehledě na to, co by tomu řeklo okolí? Proč má dlouholetá přítelkyně vlivného člověka, která s ním sdílí vilu v Malešicích, ještě podprůměrný byt ve Vysočanech?“

Přešla mě chuť na jídlo, o romantice ani nemluvě. Nejraději bych se sebrala a utekla co nejdál od něj, ale uvědomila jsem si, že bych potom měla doma dlouhodobé peklo – a primář Hořovský mně přece neustále opakoval, že pro úspěšné početí je kromě zdravotního sta-